

РЕШЕНИЕ

№ 6493

гр. София, 27.10.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 13.10.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **6319** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на А. М. А. с [ЕГН] , с адрес [населено място] бул.“Ф. Н. „, 33 срещу Принудителна административна мярка /ПАМ/ - използване на техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, наложена на 13.06.2016 г. в [населено място], [улица], по отношение на л.а „А. ромео “ с ДК [рег.номер на МПС] , от контролър автомобилен транспорт в [фирма] /ЦГМ/- Д. Н. Т. . В жалбата бланкетно се твърди неправилност и незаконосъобразност на така наложената ПАМ.Излага се несъгласие с невъзможността да паркира личния си автомобил пред собствения си гараж . Счита ,че СО няма право да превръща въпросното място в денонощен охраняем паркинг и че с това му се нанасят непоправими щети.В уточнителна молба от 02.08.2016г / стр.78 от делото / и от 24.08.2016г / стр.83 от делото / е посочено ,че се иска отмяна на ПАМ .

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не се представлява. Ответникът – Д. Н. Т. - „контролър автомобилен транспорт“, чрез процесуален представител адв. М. Г., САК, оспорва жалбата. Излага становище, че служителите в ЦГМ извършват дейността си в изпълнение на Наредба за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/, и в изпълнение на Заповед № РД-09-05-437/29.07.2015 г. на Кмета на СО с Приложения 1 и 2 и Заповед № РД-09-05-431/29.07.2015 г. на Кмета на СО с Приложение 1 към нея. Поддържа, че мястото на което е бил паркиран процесния автомобил попада в участък „Зелена зона“ на [населено място]. Съгласно чл. 58 от НОДТСО удостоверяването на заплащането и

контрола на действителното време на паркиране на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентира в заповедта по чл. 54 от НОДТСО. Сочи, че в зоните за почасово платено паркиране не се допуска паркиране на ППС без заплащане, без да е поставен на видно място валиден талон за паркиране, трайно и отчетливо маркиран с неизтриваемо средство, с всички задължителни отбелязвания, без изпратено мобилно телефонно съобщение за заплащане на указания върху указателната табела номер. Претендира разноски, за които представя списък.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Съгласно чл. 167, ал.2, т.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), служби за контрол, определени от кметовете на общините контролират и спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства. Правното основание за налагането на процесната ПАМ е чл. 167, ал.2, т.2 ЗДвП. Тази норма предвижда, че службите за контрол, определени от кметовете на общините използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса за паркиране по чл. 99, ал.3 от закона, до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство. Принудителното задържане представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се налага при условията, посочени в специалния закон и съставлява индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване по реда на чл.145 и сл. От АПК . ЗДвП не предвижда съставяне на нарочен акт в писмена форма за налагане на конкретната ПАМ. Аргумент в тази насока се извлича при тълкуване разпоредбата на чл. 172, ал.1 ЗДвП, според която изброените в чл. 171, т.1, т.2, т.4, т.5, буква "а", т.6 и т.7 от закона ПАМ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По аргумент на противното за ПАМ по чл. 167, ал.2, т.2 ЗДвП не се изисква писмена форма. Поради това съдът приема, че за целта е достатъчен съставеният протокол за блокирани автомобили, който констатира поставяне на техническото средство и с който мярката се счита за наложена т.е спазена е формата за издаване на ПАМ.

По същество жалбата е основателна по следните съображения:

В изпълнение на чл. 167, ал. 2 ЗДвП и чл. 55, ал. 2 от НОДТСО кметът на Столична [община], със заповед № СО15-РД0905 – 431/29.07.2015г /л. 10 и сл./ Кметът на СО е одобрила “ Ред и условия за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС, при използване на техническо средство тип "скоба" - приложение 1 към същата заповед

В т. 2 е посочено, че след констатиране на престой на ППС без заплащане, в зоните за почасово платено паркиране, от служители на общинското дружество "Център за градска мобилност", се извършва задържане на ППС, чрез използването на техническо

средство тип "скоба". Със заповедта си по чл. 167, ал. 2 ЗДвП Кметът на Столична община е определила юридическото лице [фирма] като орган по смисъла на §1, т. 1 АПК, на когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка. Кметът е оправомощил служители на ЦГМ ЕАД с властническите правомощия по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инструкция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт " и "Контрольор автомобилен транспорт , той и шофьор " в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участъците от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка.

Въз основа на изложените мотиви и с оглед обсъдените във фактическата част на настоящото решение допълнителен трудов договор и длъжностна характеристика на ответника по жалбата , съдът намира, че същият е бил компетентен да наложи атакуваната ПАМ. В този смисъл ПАМ не е нищожна поради некомпетентност на органа , който я е наложил .

С оглед задължението на съда да прецени законосъобразността на ИАА на всички основания посочени в чл.146 от АПК и без да са посочени от жалбоподателя , настоящият съдебен състав прецени ,че е налице нарушение на материалния закон –чл.99 ал.2 от ЗДвП .Материално-правно изискване за приложението на ПАМ по чл. 167, ал.2, т.2 ЗДвП, съответно на чл. 55 и сл. НОДТСО е възникване на задължението за заплащане на такса по чл. 99, ал. 3 ЗДвП. Последното от своя страна е обусловено от спазването на изискванията на чл. 99, ал.2 ЗДвП за обозначаване на съответния участък от пътя, като зона, в която е позволено паркирането в определени часове от денонощието срещу заплащане. По силата на чл. 99, ал. 2 ЗДвП местата за платено паркиране в населените места за определени часове от денонощието се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача се указват условията за паркиране. Чл. 62 от НОДТСО предвижда, че началото и краят на действие на зоните за паркиране в режим на почасово платено паркиране се сигнализират с пътни знаци и табели, чрез които на водачите на ППС се указват условията за паркиране, като могат да се оборудват с камери за видео наблюдение, апарати за фото заснемане и да се обозначават с пътна маркировка. На основание чл. 170, ал.1 АПК, административният орган, в случая лицето, на е възложено упражняването на административни правомощия - ответника по делото, носи тежестта да докаже положителното обстоятелство за наличието на поставени знаци в този участък, към датата и часа на налагане на ПАМ.

Безспорно се установява от доказателствата оп делото ,че на 13.06.2016г жалбоподателят А. паркирал управлявания от него лек автомобил пред вход на гараж , находящ се в [населено място], [улица],без да заплати такса за почасово паркиране в „зелена зона“ .Видно е от представените на стр.41 и 42 от делото доказателства,а и не се оспорва от ответника ,че жалбоподателя е паркирал пред гараж . Мястото попадало в обхвата на „зелена зона“ ,поради което около 08.28 часа на място пристигнал екип

от [фирма] и ответника в настоящият процес ,като длъжностно лице определено да налага този вид ПАМ наложил спрямо автомобила на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП – принудително задържане на пътно превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране.

Като доказателства по делото са приложени Заповед № СО15-РД0905-437/29.07.2015 г. /л. 22 от делото/ на кмета на Столична община за въвеждане на територията на СО режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „Зелена зона“, Заповед № СО15РД- 09.05.431/29.07.2015 г. /л. 32 от делото/ на кмета на СО, с която е одобрен реда и условията за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС, в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“. Приложено е Решение № 149 на СОС от 22.03.2012 г. за определяне на цени за паркиране в зоните с въведен режим на почасово платено паркиране. Приложен е Протокол за блокирани автомобили от 13.06.2016 г., видно от който Д. Т. е вписан като оператор, а автомобилът на жалбоподателя е бил заскобен в 08.28 часа. Приложени са 4 бр. фотоснимки /л. 39-42 от делото/,като на снимките на стр.41 и 42 ясно се вижда ,че управлението от жалбоподателя автомобил е паркирал на място обозначено с начупена непрекъсната линия М14 .

При така установената фактическа обстановка, съдът намира жалбата за основателна поради следните съображения:

Съгласно чл. 99 от ЗДвП в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието, като местата за паркиране по ал. 1 се обозначават с пътни знаци, пътна маркировка и надписи, чрез които на водача се указват условията за паркиране. От приложения снимков материал, а и от приложената заповед № СО15-РД0905-437/29.07.2015 г. на кмета на Столична община, процесният участък е сигнализиран и попада в зона за платено почасово паркиране „Зелена зона“. Именно по силата на цитираната заповед, издадена въз основа на чл. 54 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, процесният участък е определен като зона за платено почасово паркиране. В същото време разпоредбата на чл. 98, ал. 2, т. 2 от ЗДвП забранява паркирането на платното за движение и на тротоара непосредствено пред входовете на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях. С идентично съдържание е и разпоредбата на чл. 46,т. 2 от Наредбата за организация на движението на територията на Столичната община. Видно от приложения по делото снимков материал (л.41 и 42) автомобилът е бил паркиран пред входа на гараж . Установява се също така от приложения снимковия материал, че мястото, на което е бил паркиран автомобила, платното е маркирано с пътна маркировка М 14 - "Начупена линия", която съгласно чл.65,т.5 от ППЗДвП очертава площ, забранена за паркиране на пътни превозни средства. При тези фактически констатации, съдът намира, че въпреки безспорната принадлежност на процесния участък към зона за платено почасово паркиране, то конкретното място, на което е бил паркирал жалбоподателят, не попада в обхвата на режима за платено почасово паркиране. Режимът за платено почасово паркиране в обособените зони, в случая „зелена зона“

не включва местата, на които по закон е забранено паркирането. Наличието на тази маркировка не се оспорва от ответника. Споделя се изложеното от ответника, че обхвата на зоната за платено почасово паркиране се определя с нейните граници – т.е. всички улици, булеварди и площади – общинска собственост в посочените граници, попадат в съответната зона и паркирането там е платено, но съдът счита, че разпоредбите на чл. 54 и сл., включени в Раздел II.1 на Глава четвърта от НОДТСО относно режима на почасово платено паркиране, следва да се тълкуват във връзка с тези на чл. 98, ал.2, т.2 от ЗДвП и чл.45-46 от Раздел I – „Общи правила“ от НОДТСО, установяващи забрана за паркиране на посочените места. Изводът, който се налага е, че режимът на платено почасово паркиране е приложим по отношение на всички места, представляващи част от улици, булеварди и площади в определената зона, с изключение на забранените за паркиране по закон места. След като ЗДвП и НОДТСО са установили забрана за паркирането пред входове на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях, то недопустимо и в противоречие на ЗНА ще бъде тълкуването, че чрез режима на почасово платено паркиране се допуска дерогиране на тази забрана чрез заплащане от водачите на МПС на установената такса за паркиране. Местата, на които по закон е забранено паркирането, макар и да попадат териториално в зоните за платено почасово паркиране, са извън обхвата на режима за платено почасово паркиране, обратното би означавало, че срещу заплащане на [фирма] водачите могат да паркират навсякъде, а това е несъответно на духа и разума на закона т.е заплатилите такса платено паркиране водачи получават правото да извършат закононарушение като паркират на забранени места след като са заплатили такса. В конкретния случай служителите на "ЦГМ" е следвало да предприемат действия по сигнализиране за нарушението и принудително преместване на автомобила, а не да го заскобяват. В този смисъл при констатирано нарушение на правилата за паркиране разписани в ЗДвП е необходимо да се “премести автомобила” т.е да се наложи ПАМ по чл.171 т.5 б.“б“ от ЗДвП , като в изпълнение на тази разпоредба лицата по чл.168 от ЗДвП уведомяват РУ на МВР . Аналогична е и разпоредбата на чл.12 от Инструкцията ,която определя задължение на контролора ,че при наличие на нередовно паркирани в нарушение на ЗДвП превозни средства ,незабавно да уведоми дежурните координатори “Транспортни средства” ,като съобщи ДКН и местоположението на неправилно паркирания автомобил,за незабавното му принудително преместване на специализирания паркинг. Съгласно чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП мярката „използване на техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство“ се прилага, когато не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Предвид посочената вече неприложимост на режима за почасово платено паркиране по отношение на местата в съответните зони, които за забранени за паркиране, и произтичащата от това недължимост на цената за паркиране, следва извод, че в конкретния случай не са били налице предпоставките за прилагане на процесната ПАМ, поради което същата се явява незаконосъобразна.

На следващо място съдът счита, че наложената ПАМ е незаконосъобразна и поради несъответствие с целта на закона. Съгласно чл. 22 от ЗАНН ПАМ се налагат за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. В настоящия случай безспорно се установява паркирането от жалбоподателя на забранено за паркиране

място – пред вход на жилищни сгради и гаражи, когато това затруднява достъпа до тях. Конкретната забрана за паркиране е установена от законодателя с оглед да не се препятства или затруднява достъпа до входа за съответния обект и съответно да не се накърняват правата на ползвателите му. С прилагането на мярка „принудително задържане“ на неправилно паркираното МПС не само че няма да се преустанови нарушението и да се предотвратят и отстранят вредните последици от него, а напротив – създават се предпоставки за продължаване състоянието на закононарушение за неопределено време, ако водачът на заскобеното МПС откаже да заплати сумата за освобождаване на автомобила, а чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП предвижда, че мярката се прилага до заплащане на цената и разходите по прилагане на техническото средство. В тази хипотеза, съгласно т.10 от Реда и условията за принудително задържане чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС при използване на техническо средство тип „скоба“ (Приложение № 1 към Заповед № СО15-РД-09-05-431/29.07.2015г. на кмета на СО), при изтичане на работното време на съответната зона ППС може да бъде преместено принудително по реда на чл.118 от НОДТСО, но при тази редакция на текста липсва задължение за контролните органи да сторят това. По този начин действително би могло, в резултат на незаконосъобразно прилагане на мярка „принудително задържане чрез поставяне на скоба“ на паркирало на забранено място ППС, вместо преустановяване на нарушението да се постигне обратен резултат. Изложеното дава основание на съда да приеме, че прилагането на ПАМ от вида на процесната по отношение на ППС, паркирани на забранени за това места, какъвто е настоящия случай, е в противоречие с функциите и целите на ПАМ, посочени в чл.22 от ЗАНН, поради което е налице основание за отмяна на мярката по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения, съдът намира приложената ПАМ за незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона, което налага отмяната ѝ.

С оглед изхода на спора направеното искане за присъждане за адвокатско възнаграждение от страна на ответника следва да бъде отхвърлено.

Жалбоподателят също е направил искане за присъждане на разноски, които следва да се уважат до размер на сумата от 10лв – представляваща платена от жалбоподателя държавна такса за водене на делото , за което има представена вносна бележка . За други разноски няма представени доказателства.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. А. с [ЕГН] , с адрес [населено място] бул.“Ф. Н. „, 33 , Принудителна административна мярка /ПАМ/ - използване на

техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, наложена на 13.06.2016 г. в [населено място], [улица], по отношение на л.а „А. ромео “ с ДК [рег.номер на МПС] , от контрольор автомобилен транспорт в [фирма] /ЦГМ/- Д. Н. Т.

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. Н. Т. - контрольор автомобилен транспорт в [фирма] за присъждане на направените по делото разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 360 лева.

ОСЪЖДА Д. Н. Т. чрез Център за градска мобилност“ ЕАД да заплати на А. М. А. с [ЕГН] , с адрес [населено място] бул.“Ф. Н. „ 33 сумата 10лв ,представляваща разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: